



Bayer Zsolt: Egy kiváló írás a feleslegessé vált Konczról

2023 november 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A jövő? magyarjának semmi szüksége arra, hogy tudja, ki Koncz Zsuzsa

De vajon volt-e idő, amikor nem volt felesleges? Ennek megírása még várat magára. Talán majd egyszer

rászánom magam.

A jöv? magyarjának semmi szüksége arra, hogy tudja, ki Koncz Zsuzsa

Hogy a balliberálisok nem képesek új brandeket felépíteni, és a felépítettnek hitt régi sztárokkal mondatják ki a nagy igazságokat – Friderikusznál. Mintha megállt volna az id?.

Hiába a rengeteg változás a világban, vannak területek, ahol megállt az id?. A rendszerváltáskor a még akkor is egyetlen és szellemiségében, munkatársaiban a korábbi pártállami televízióval folytatólagos – MTV-ben népszerűséget szerz? Friderikusz Sándor beszélget a Ki mit tud-on 1962-ben felt?nt Koncz Zsuzsával.

A kicsit modoros és enyhén beszédhibás riporter végig körbeudvarolja, válogatott jelz?kkel magasztalja a 77 éves dívát,

olykor látszólag kényesebb kérdésekbe is belecsippentve, de a tanulság mindig az, hogy az interjúalany mennyire nagyszer? énekes és értékes ember.

Eddig a dolog számomra érdektelen, ha soha többet nem rendeznének egyetlen koncertet sem, valószínűleg észre sem venném, de mivel a könny?zene és a politika kapcsolatát nehéz lenne tagadni, így már van hozzá némi közöm. Különösen az egykori „nagy generáció” hamis nosztalgiája zavaró, amely megpróbálja a mit sem sejt? mai fiatalokat arról meggy?zni, hogy ennél a mai diktatúránál a hatvanas-hetvenes évek barátságosabb világ volt.

Valójában ?k egy történelmi zsákutca termékei és kortársai. Némi színfoltként, történelemkönyvek illusztrációiként említhet?k, de annyira semmiképpen sem érdekesek, amennyit foglalkozunk velük. Egy mai fiatalnak, a jöv? magyarjának semmi szüksége arra, hogy tudja, ki volt Koncz Zsuzsa. A kétségtelenül sikeres és bizonyos körökben népszerű énekesn? ma már nem m?vészetével (ennek megítélése nem az én tisztem), hanem politikacsínálóként kíván hatni, amit mindenképpen helyre kell tenni.

Koncz az elmúlt hatvan évben mindent túlélte. Ismertségét, népszerűségét f?leg az egyszem televízióknak köszönhetette; könny? volt sztárrá válni, amikor hat-hétmillióan nézték ugyanazt a m?sort. S hogy ebben ki szerepelhessen, arról megfelel? helyen döntöttek. A riportban ugyan elhangzik, hogy „*kívül esett a kultúrpolitika látószögén*”,

de ez nyilvánvaló képtelenség arról, aki a korszak kegyeltje, személyesen ismerte Aczél Györgyöt, az apósa pedig Boldizsár Iván volt.

Gyorsan rátérnek az aktuálpolitikára; Magyarországon ma állítólag szükség van a „Jelbeszéd”-re (ez a címadó dal), mert kénytelenek vagyunk a sorok között olvasni, és csak bátor ellenállók szókimondásának köszönhet?, hogy az elnyomás nem gy?ri teljesen maga alá a honi közéletet. Ez egy nagy balos találmány: rengeteg fórumon, agyondédelgetett ismert emberek folyamatosan bizonygatják, hogy nem lehet nyíltan beszélni, nincs szólás-, sajtó- és vélemény szabadság, Koncznak szabályos déja vu-je van, egy korábbi nyilatkozatában már a fekete autókat vizionálta. Csakhogy a mostani rendszer és a kádári diktatúra összemosása megalázó a kivégzettekkel, bebörtönzöttekkel, tönkre tett életekkel szemben.

Konczot már az 1990-es választás után pár hónappal rádöbentette, mennyire nem jó irányba mennek a dolgok, amikor az Antall kormány honvédelmi államtitkára (nincs nevesítve, de gondolom Raffay Ern? lehetett) el akarta távolítani helyér?l a Szabadság téri szovjet emlékm?vet. Az énekesn? úgy véli,

Magyarországot a fasizmustól a szovjetek felszabadították – az a kis rosszalkodás, er?szakoskodás stb. a háborúk velejárója –, ezért megérdemlik az obeliszket.

(Jellemz? egyébként, hogy az emlékm? azóta is ott van. Pedig most, az egykori szovjetimádókból lett oroszellenesekkel konszenzusra lehetne jutni ebben a kérdésben.) Ez az ? ars poeticája, ez az ? világa, nem csoda, hogy nem találja a helyét a mai Magyarországon, mert nekünk nem ez az origó, nem így értelmezzük a múltunkat, és végre ezt el is mondhatjuk. Kipukkant az antifasiszta buborék, és kiderült, hogy a többségnek egészen más a véleménye.

Az önismeret teljes hiányáról tanúskodva még olyan kijelentésre is ragadtatja magát, hogy „*Én a mindenkori rendszer kritikusa vagyok*”, kár, hogy erről sem Erdős Péter, sem Boldizsár Iván, sem Kádár János nem értesült. Azt elismeri, hogy nagyra tartotta a hanglemezgyár mindenható elnökét, a könnyűzenéhez saját bevallás szerint sem ért Erdős Pétert, akit okos, szórakoztató személyiségként jellemez. (Hogy róla mit gondoltak a kevésbé támogatott hazai zenekarok, arról a CPg együttes „Erdős Péter kurva anyád” refrén száma sokat elárul.)

Koncz azt is elpanaszolja, hogy tizenhárom éve nem játsszák a dalait az állami rádiók és tévék.

Mások eladásait, műveit meg elte negyven évig egyáltalán nem.

Szerencséjére manapság annyi különböző csatornán lehet eljutni a közönséghez, hogy ennek nagy jelentősége nincsen. (Ha időnként közülük valakit mégis játszani akar az állami tévé, akkor az illetőt leiltja, tiltakozik; alig várja, hogy megtehesse.)

Míg a Kádár-rezsim számukra „azokat a szép napokat” jelentette, amiről Vágó István is műsort készített ezzel a címmel, beleringva abba a nosztalgiába, amikor fiatalok voltak és a rendszer kegyeltjei, addig most rosszul érzi magát. Utálkoznak a külföldi barátai, azt kérdezzétek, mi történik nálatok? Persze, ezek a külföldi barátok tőlük értesülnek arról, mi történik nálunk, és az a kérdés interpretációjukon csak szörnyülködni lehet.

Azért, sicher was sicher, fideszes vezetés városokban is fellép,

mert érdekes módon nem vezeti el a NER-es karhatalom, ha rázendít a Jelbeszédre.

Megértem, hogy fájdalmas lehet, hogy a fiatalokat egyáltalán nem érdekli, bár kétséges, mennyire veszteség, ha valaki kimarad az uhrinbenedekessé torzult kordagyörgyös fura nosztalgiából. Nevetséges, hogy a kommunisták volt kegyeltjei próbálják 30 év után is fúrni a demokratikus Magyarországot, még mindig arra a képzelte plecsnire hivatkozva, amellyel annak idején megmondó- és befolyásoló emberré magasztalta fel őket a hírességük; ez az öntudat továbbra is felhorgad bennük, amit az is táplál,

hogy a balliberálisok nem képesek új brandeket felépíteni, és a felépítettnek hitt régi sztárokkal mondatják ki a nagy igazságokat.

Aztán csodálkoznak, hogy semmi hatása, mert szintén szólva negyvenen alul senki sem tudja, kicsoda Koncz Zsuzsa, és a negyvenen felülieknek csak egy töredékét érdekli. De közben persze az újundokak sem jönnek be, Pankotai, Nagy Blanka, Nagy Ervin, Nagy Zsolt... Azt hiszik, ez jel, pedig csak vezetéknev. Egy másik itt ragadt álmodozó, a hajdani dicsőséget sirató orvvadász, Juszt László is például arról fantáziál, hogy majd eljön a messiásuk, ha a kor kitermeli. Ám baloldalról (Galileával ellentétben) még [sosem jött messiás](#).

Természetesen nem maradhat el egy kis Azahriah-zás sem. Annak idején volt egy rádióműsor, Találkozásaim Bartók Bélával címmel, amiben boldog-boldogtalan beszámolt arról, hogyan, mikor, milyen körülmények között találkozott a zeneszerzővel. Most ennek nyomdokain mindenki elmondja, mit gondol Azahriah-ról, mert az kattintást hoz.

Koncz mindenestre egy mozdulattal besorolja a fiatal eladót a lakodalmas rockba.

Végül bepillanthatunk egy klipbe, amiben olyan szellemes és örökbecsű mondatok szerepelnek, mint „hogy mit kell gondolnunk a múlttól, ma is a központ szabja meg.”, közben a képeken Horthyt és Rákosit látjuk egymás után, teljesen meghamisítva és félremagyarázva a történelmünket. Konczék és elvbarátaik nehezen nyelik le, hogy többé már nem korszakolják a magyar történelmet és nem k a hivatottak Bródyval (és Lendvai Ildikóval vagy Gálvölgyivel) együtt megmondani, kik a jó fiúk és kik a rosszak.

Az egész problémát Schuster Lóránt röviden és velősen így foglalta össze: „*A magyar identitás zavarta őket, bugyuta szerelmes dalokkal akarták etetni a népet, mert az addig sem lázad.*”

Nyitókép: MTI/Mohai Balázs

www.mandiner.hu

Forrás: [Bádóg - Bayer Zsolt blogja](#)



Ajánló